

hvad jo meget ofte sker under meget ugunstige Forhold som f. Ex. Krig, kontraherer et Laan, er det en Misforstaaelse at betragte Udbrag paa Statsgjælden som noget aldes Ordinært, som man skal fortsætte med, selv efter at man har faaet den mest paatrængende og mest trykkende Gjæld afbetalt, og det have vi jo om nogle Aar. For mig stiller Forholdet sig unegtelig saaledes, at naar vi staa lige over for en saa ualmindelig gunstlig Stilling, som vi have for Diebliffet, en Stilling, som vil blive yderligere forbedret efter nogle Aars Forløb, er det mig fuldstændig umuligt at indse, at man ikke kunde stride til at afholde de Udgifter til Forsvarsvæsenet, hvorom Regjeringen og Repræsentationen overhovedet kunne blive enige, ved Hjælp af de ordinære, de almindelige Statsindtægter. For at jeg skulde kunne gaa med til at knytte Paalæget af den nye Skat som en ligefrem Betingelse til Afholdelsen af disse Udgifter, maatte der enten foreligge en absolut Nødvendighed i finantsiel Henseende, saaledes at de foreliggende Statsindtægter bestemt kunde siges ikke at ville staa til, eller der maatte kunne godtgjøres en absolut, om jeg maa sige, organisk Forbindelse mellem de militære Udgifter og en saadan ekstraordinær Skat, eller der maatte foreligge endnu et Tredie, nemlig dette, at Reformen maatte standses paa andre Omraader, saaledes at man for at tage sig af et enkelt Statsformaal var nødt til at lade alle andre foresølig ligge. I ingen af disse tre Henseender ser jeg, at det ærede Medlem har oplyst Tilstrækkeligt. Jeg tror, at jeg for det første Punkts Bedkommende, om Nødvendigheden, allerede har udtalt mig tilstrækkelig tydelig. For det andet Punkts Bedkommende, nemlig, som jeg udtrykte det, den organiske Forbindelse, som skulde være mellem Forsvarsvæsenet og denne Indkomstskat, tror jeg heller ikke, at jeg behøver at sige videre til, hvad jeg har sagt. Det staa klart for mig, at det, i Fredstid at forberede et Lands Forsvar, ikke kan henregnes til det Extraordinære med Hensyn til et Lands Udgifter. Det er klart, at naar man staa ved Begyndelsen af en Krig, ville de særdeles betydelige Udgifter, som denne Krig medfører, være at henregne til de overordentlige Statsudgifter; men det i Fredstid at afholde de Udgifter, som ere nødvendige til det Statsformaal at forsvare Landet — hvad enten man gaar mer eller mindre vidt med Hensyn til Udgifternes Størrelse, hvad der er en ganske anden Sag — maa gaa ind under Begrebet om almindelige Statsforhold, og disse Udgifter maa afholdes af de almindelige Statsindtægter, saalænge der ikke er en uafviselig Nødvendighed for at gaa en anden, en ekstraordinær Vej. Jeg berørte som det tredie Moment, som ligeledes laa i den ærede Talers Udtalelser, at man muligvis, hvis man ikke gif en saadan ekstraordinær Vej, var nødt til at standse paa andre Punkter af Bigtighed for Statsstyrelsen, nødt til at standse med

Bygningen af Sernbaner og med Reformen i forskellige Retninger. Med Hensyn hertil tror jeg ligeledes, det fremgaar klart af, hvad der ligger for, baade paa den ene og den anden Maade, at der ikke er nogen Fare i saa Henseende. Fra Regjeringens Side have vi en bestemt Erklæring om, at den ikke standser med Bygningen af Banerne — for nu at tage dette Tilfælde — men at den, saasnart den har foretaget de fornødne Undersøgelser, vil komme med nye Forslag i saa Henseende som Statsanlæg ved Tilflugt af de paagjældende Egne. Dernæst have vi yderligere en Udtalelse fra Regjeringens Side om, at den ikke nærer nogen Frygt for i andre Henseender at maatte standse med de Reformen, som den anser for nødvendige, af Hensyn til, at en saadan ny Skat ikke er paatænkt af Regjeringen og ikke vil blive foreslaaet, og jeg ser derfor ikke rettere end, at naar der hverken paa den ene eller den anden af de af mig fremhævede Punkter foreligger nogen Grund til at gaa til en ny Skat, er der ikke nogen Nødvendighed for at staa ind paa denne Vej. Jeg vil derfor i Modsetning til det ærede Medlem for Stege, som før mig havde Ordet, udtale min Tak til Regjeringen, fordi den ikke vil gaa med dertil, og jeg skal i Modsetning til det ærede Medlem erklære, at jeg er overmaade villig til at forhandle med den nuværende ærede Regjering, hvad det ærede Medlem syntes at være mindre tilbøielig til, eller mente ikke vilde føre til Noget. Jeg nærer en hel anden Overbevisning i saa Henseende. Med Hensyn til selve det foreliggende Finantslovsforslag er det ligeledes min Overbevisning i Modsetning til, hvad det ærede Medlem udtalte, at det maa siges at være en Fordel ved Forslaget, at der ikke er mange Punkter, som efter min Mening kunne give Anledning til væsentlig Uenighed imellem Repræsentationen og Regjeringen, og jeg for mit Bedkommende tror ogsaa — jeg skal ligeledes her holde mig til, hvad det ærede Medlem udtalte i sit Foredrag — at dette er heldigt ogsaa af den Grund, at vi kunne komme ud over det, som det ærede Medlem berørte, nemlig de lange og resultatløse Samlinger. Det ærede Medlem vil lægge Mærke til, at jeg udtrykkelig sagde begge Dele, de lange og resultatløse Samlinger. Det staa for mig klart, at paa en Tid, hvor der ligger flere Reformen for, kunne Forholdene selvfølgelig stille sig saaledes, og maa ofte stille sig saaledes, at man faar lange Samlinger, for at disse Reformen kunne blive gennemførte, og deri ser jeg heller ikke nogen Ulykke, kun at jeg ikke ønsker, det skal være ordinært. Men naar Forholdene have udviklet sig saaledes, som de efter min Mening have udviklet sig i den senere Tid, at vi baade have lange og tillige resultatløse Samlinger, ser jeg ikke rettere end, at det er ønskeligt, at Samlingerne blive kortere, og i saa Henseende tror jeg ogsaa, det er ønskeligt baade at Finants-